

INTERVJU Z AVTORJEM KNJIGE *ONA JE ANA*

Bojan: Kdo ste, gospod Benjamin Okorn?

B. O.: Sem glasnik tistih, ki niso slišani s strani večine ljudi.

Bojan: Zakaj ste Benjamin Okorn?

B. O.: Benjamin se je imenoval moj dragi pes. Klicali smo ga Beno. Priimek Okorn je izmišljen, izbral sem ga zato, ker na družbenih omrežjih nisem našel nobene osebe s takim imenom in priimkom. Benjamin Okorn je tako unikatna osebnost. Čeprav verjamem, da je vsak človek edinstven.

Bojan: Kdo pa je Ana?

B. O.: Ana je tragičen primer dekleta, ki se, ne zaradi svoje krivde, znajde v svetu halucinacij, duševne bolezni, nesrečne ljubezni in drugih težavnih življenjskih dogodkov.

Bojan: Ali je Ana dekle, ki jo je mogoče imeti rad?

B. O.: Vsak človek si zasluži biti ljubljen. To velja tudi za Ano, čeprav je imela v mestu, kjer je živela, smolo in veliko negativnih izkušenj.

Bojan: Je v knjigi še kaka pomembna oseba poleg Ane? Kakšna je njena vloga?

B. O.: V knjigi so predstavljeni še Anin fant, ki ji stre srce, njeni starši ter najboljša prijateljica Marjeta. Drugi so predstavljeni posredno skozi zgodbo samo.

Bojan: Glede na to, da bo ta intervju objavljen v rubriki Slišanje glasov, vas moram vprašati, ali tudi Ana sliši kake glasove, ima videnja ali kaka nenavadna prepričanja. Če je vaš odgovor pozitiven, kakšni so ti glasovi, kaj ji govorijo, kako so vplivali nanjo?

B. O.: Tako je, tudi Ana sliši moteče glasove, ima čudno bizarna videnja in podobne shizofrenske težave. Glasovi so omejeni na njeno ravnanje, govorijo ji, kaj lahko počne, česa ne, komentirajo njeno obnašanje ipd. Nanjo vplivajo očitno negativno, saj ji onemogočajo normalno življenje.

Bojan: Ali morda v resničnosti poznate kako osebo, ki je v čem podobna Ani, ki je sicer izmišljena oseba?

B. O.: Ja, tudi v resničnosti poznam osebo, ki ima podobne simptome kot Ana. Pa vendar se dotični osebi ne dogajajo identične stvari kot Ani. Osebo sem imel čast spoznati v psihiatrični bolnišnici v Polju.

Bojan: Ali bi lahko rekli, da ima vaša knjiga kako sporočilo?

B. O.: Ja, sporočilo moje knjige je namenjeno zmanjševanju predsodkov predvsem s področja psihiatrije. Govori o dekletu, ki ima za svoja leta veliko tovrstnih težav.

Bojan: Če še ostaneva pri predsodkih, nam lahko morda opišete kak predsodek, ki mu knjiga nasprotuje ali ga pokaže kot neutemeljenega?

B. O.: Knjiga opisuje, da ljudje z duševnimi težavami v večini primerov niso nasilni ali pa npr. leni in nesposobni za normalno življenje.

Bojan: Ali ste si vsebino knjige zastavili v celoti, preden ste jo začeli pisati, ali pa se vam je njena vsebina razvijala sproti med pisanjem?

B. O.: Knjiga je v celoti izmišljena in je kot takšna nastajala sproti oziroma med pisanjem.

Bojan: Če smem vprašati, iz lastne radovednosti, ali v knjigi Ana najde ljubezen in je ljubljena, tako kot si zasluži vsak človek?

B. O.: Verjamem, da si večina ljudi zasluži biti ljubljena, pa vendar se Ane na tem področju sreča izogiba, zato na žalost neke posebne sreče v ljubezni v knjigi ni opisane.

Bojan: Kako je v knjigi predstavljena psihiatrija?

B. O.: Na pozitiven način, saj Ani zdravila dejansko pomagajo, medtem ko njihova odsotnost povzroča hude psihične težave. Lahko bi rekli, da je v knjigi psihiatrija prikazana kot neke vrste bergla. Spoštujem pa tudi ljudi, ki so proti uporabi zdravil za psihične težave, saj poznam nekaj primerov, da so si povrnili normalno življenje brez kemije, npr. z redno telesno vadbo ter zdravim načinom življenja. Pa

Kieselli

vendar vsi nimajo te sreče in so primorani dolgoročno jemati zdravila za zdravljenje psihotičnih motenj, nekateri tudi celo življenje.

Bojan: Še vprašanje o tehnologiji pisanja. Ste pisali knjigo na pisalni stroj, morda na roko ali z gosjim peresom ali pa – kot bi pričakovali – na računalnik? Zakaj ste izbrali ravno tak način?

B. O.: Najlažje sem dobil inspiracijo za pisanje, ko sem se vozil npr. na avtobusu ali vlaku. Pisal sem ročno, s kemičnim svinčnikom, kasneje pa sva skupaj s prijateljem vse natipkala na računalnik, lepo grafično uredila, popravila slog pisanja in podobne stvari.

Bojan: Ste imeli kako podporo pri pisanju knjige in bi se želeli za to komu posebej zahvaliti?

B. O.: Osebo bi se rad zahvalil Orlandu Uršiču, ki je odkril potencial moje knjige na knjižnem sejmu v Ljubljani, ter Žigi Valetiču, ki je slogovno oblikoval in večkrat pregledal knjigo samo. Seveda pa bi se najrajši zahvalil Rubenu Dvorniku, s katerim sva skupaj družno pisala knjigo redno vsak teden po nekaj uric v različnih ljubljanskih kavarnah.

Bojan: Kakšno vprašanje bi zastavili sami sebi?

B. O.: Zastavljam si vprašanje, koliko ljudi ima dejansko podobne probleme kot Ana. Menim namreč, da ne prav veliko. To da knjigi še dodaten pomen, saj prikazuje preživetje takih oseb iz dneva v dan.

Bojan: Tale intervju je zaradi vaše anonimnosti oziroma uporabe psevdonima precej skrivnosten. Nam morda lahko s tem v zvezi daste kak namig?

B. O.: Moj namig je takšen, da je knjigo napisal fant v tridesetih letih svojega življenja, in sicer fant, ki ga zanimajo obstranske teme, ki odkrivajo tančico skrivnostnosti življenjskih izkušenj.

Bojan: Pa vseeno, k intervjuju sodi tudi fotografija pomembne intervjuvane osebe. Ali smemo poleg tega besedila objaviti kako skrivnostno fotografijo vaše osebe, na primer vaše glave, slikane od zadaj, ali pa še bolje, vaše roke, ki je napisala celo knjigo? Morda »roke pri pisanju«?

B. O.: Ne strinjam se z nikakršnimi objavami slik, razen mogoče kakšne likovne ilustracije na temo knjige same. Hvala vam za izčrpen intervju in veliko strpnosti vam želim.

Bojan: Želim vam veliko inspiracije pri pisanju naslednje knjige in veliko sreče pri iskanju založnika zanjo. Pa še zveste bralce.

Bojan